

Afgiftekantoor
Antwerpen X

Driemaandelijks
Nieuwsbrief voor
EPITAAF-leden

Nummer 16
juli/aug./sept. 1992
5de jaargang

EPITAAF

vereniging voor funeraire archeologie

Voorwoord

De bescheiden kalender van dit zomernummer wordt ruim gecompenseerd door weer heel wat belangrijk nieuws omtrent de uitbouw van het Centrum voor Funeraire Archeologie in de voormalige ateliers Salu.

Maar eerst genieten we nog even na van de succesvolle trip naar Londen. Filip Tas maakte er enkele unieke beelden en vergast ons op sfeervolle reisimpressies.

Wij wensen u graag een prettige vakantie en maken afspraak op de vierde editie van de Open-Monumentendag waar Epitaaf ook weer van de partij zal zijn.

Inhoud

Herinnering aan Londen, 8-9-10 mei 1992	2
Open-Monumentendag, 13 september 1992	3
Epitaaf huist voortaan in een beschermd monument	4
Epitaaf - Documentatiecentrum	5
Wij herdenken	6
Aanwinsten uit de Epitaafbibliotheek	7
Museum für Sepulkralkultur - Kassel	7
AGENDA	8

Londen, Highgate Cemetery. Foto Filip Tas.

Herinnering aan Londen, 8-9-10 mei 1992

Een oversteek naar Londen enkel en alleen met het doel om er funeraire oorden te bezoeken mag merkwaardig lijken, maar waar anders dan op Britse bodem vind je excentriekere 'landschappen' dan Highgate Cemetery of een non-conformistenkerkhof dat tot park werd gepromoveerd ?

De **Highgate**gids zal je vriendelijk verzoeken géén grasje te betreden, niets aan te raken, geen plant, geen heester, geen grafsteen, ofschoon de tegen een heuvel opklimmende nekropool in een godzalige staat van verwildering verkeert. Engelen vielen van hun voetstuk, braken een been, wilde ranken omstrengelen het Britse funeraire erfgoed, boomwortels tillen het op en alles leeft en groeit en bloeit op deze stille plek, waar nog niet zo lang geleden pauwen nestelden ! De plek is bovendien privébezit. Waar vind je nog lui die zich tot een vriendenkring vere-

nigen om een kerkhof op te kopen en te bewaren voor zichzelf en voor het nageslacht ? Swains Lane overstekend betreed je het nieuwere, publieke gedeelte, maar vrees niet, ook hier grijpt een wilde vegetatie om zich heen. Karl Marx rust er in vrede. Tot daarentoe, als de gebeeldhouwde trekken van zijn portretbuste maar niet zo erg op die van Darwin geleken. Want ook Darwins leer kwam gehavend uit de geschiedenis. Sic transit gloria mundi. Dat kan je van 'Highgate' niet zeggen. R.I.P. dan maar.

Grotere tegenstelling dan tussen Highgate en het met voorname zorg onderhouden crematorium **Golders Green** is nauwelijks denkbaar. De gebouwen - ze hebben iets van een Toskaans klooster - begrenzen een park zoals alleen het Britse ruimtelijk gevoel (het landschap is immers een Britse uitvinding) het vermog te creëren. Het is een erg ongewoon

park. De afgestorvenen hebben er ieder hun plant, bloem of boom. In plaats van een grafteken. In deze aarde, waarop de rozelaar bloeit, rust de asse van, laat ons zeggen, Evelyn Jenkins, oud 35 jaar. Dit is ook leven na de dood.

Londen herbergt bovendien **Bunhill Fields**, laatste rustplaats voor non-conformisten. De plek heeft een eigen rijkelijk gestoffeerd reglement, zeg maar 'grondwet'. Bij het betreden kan je op een zwart bord lezen wat er allemaal niét mag, een hele waslijst. Ik herinner me dat de oude, verdwenen waslijst je verbood om er, jawel midden in de grootstad, koeien te laten grazen, was te drogen te hangen, balwedstrijden te houden en er luchtige muziek te maken. Non-conformisme, niet-waar.

Filip Tas

Londen, Golders Green. Foto Filip Tas.

Londen, Bunhill Fields. Foto Filip Tas.

Open-Monumentendag 1992

In afwijking op de voorgaande edities gaat de vierde Open-Monumentendag, op zondag 13 september eerstkomend, de thema-toer op. Waar in **Vlaanderen** de aandacht op de eerste plaats zal gaan naar **Schoolarchitectuur** in de ruimste betekenis (en zonder daarom andere items uit te sluiten), wil **Brussel-Hoofdstad** het **neoclassicisme** in de kijker stellen, maar dan wel exclusief. Ongetwijfeld zullen zoals voorheen meerdere kerkhoven en begraafplaatsen in Vlaanderen, via de lokale comités extra worden opengesteld en om uw aandacht vragen. Vooral snog kan ons helaas door de organiserende Koning Boudewijnstichting hiervan geen lijst worden bezorgd.

Zelf laat Epitaaf alweer deze kans niet voorbijgaan om de belangstelling voor het funeraire wakker te houden. Gelet op het limitatieve thema en het mogelijke starten van

nieuwe restauratiewerkzaamheden, zullen de Lakense ateliers van de grafbeeldhouwers Ernest Salu dit jaar niet voorkomen op de officiële lijst van opengestelde monumenten. Wél zal de Wintertuin, aan het Onze-Lieve-Vrouwvoorplein te **Laken**, fungeren als uitwerppunt voor de rondleidingen die Epitaaf de hele dag lang rond het opgelegde thema 'neoclassicisme' zal organiseren. Het kerkhof van Laken, dat een hoogconjunctuur kende ten tijde van de onafhankelijkheidsverklaring van België, is dan ook de plaats bij uitstek om de heropleving van het classicisme aan de - funeraire - werkelijkheid te toetsen. Liggen hier trouwens ook niet de kunstschilders François Joseph Navez (1787-1869) en Jean-François Portaels (1818-1895), twee grootmeesters in het genre, broederlijk onder dezelfde zerk begraven? Of vormen de uitzonderlijke mausolea voor Marie Pleyel (1811-1875) en Louis Ghémar

(1819-1873) - waarvan de restauratie pas beëindigd werd - geen (late) meesterwerken terzake?

Twee bijkomende begraafplaatsen in het Brusselse worden overigens in het programma opgenomen, met name **Sint-Jans-Molenbeek** en **Watermaal-Bosvoorde** (gelegen aan de rand van het Zoniënwoud), waar telkens de aandacht op de eerste plaats zal gaan naar de classicerende funeraire galerijen (beide grotendeels in openlucht), naar het voorbeeld van Laken. Wellicht (maar hierover wordt nog onderhandeld) zullen ook hier Epitaaf-leden voor het nodige onthaal zorgen.

Hoe dan ook zal het hele programma van de Open-Monumentendag in detail opgenomen worden in de gratis te verkrijgen '*Monumentenkrant*' die in de loop van de maand augustus zal worden voorgesteld.

Marcel Celis

Epitaaf huist voortaan in een beschermd monument !

Misschien vernam u het al via de pers, zoniet dan komt aan ons de eer toe om u het grote nieuws te vertellen.

Sinds 14.5.92 zijn de voormalige ateliers Salu aan het O.-L.-Vrouw-voorplein te Laken - zowel de ateliers, de wintertuin als het woonhuis - beschermd monument.

De Brusselse Executieve heeft deze beslissing genomen nadat de bevoegde minister D. Van Eyll het licht ervoor op groen zette.

Dat komt voor ons natuurlijk niet als een volslagen verrassing. In december 1989 werd het dossier voor bescherming opgesteld door enkele vlijtige studenten van het Hoger Architectuurinstituut Sint-Lukas Brussel, onder leiding van Epitaaflid Jos Vandenbreeden.

Die bescherming komt net op tijd en opent weer nieuwe mogelijkheden voor de verdere uitbouw van het centrum. De op til zijnde restauratiewerken - 2de faze - kunnen nu immers met extra overheidssubsidies uitgevoerd worden.

Deze bescherming kreeg heel wat respons in de media en graag citeren wij hier Johan Reygaerts die er in *Het Laatste Nieuws* van 19.5.1992 maar liefst een halve bladzijde voor wist in te palmen.

Onder de titel 'Toonzaal voor de drie Ernesten' geeft hij een lofzang voor het beeldhouwersgeslacht Salu en voor Epitaaf :

"Hier waken levenden over de steden der doden en zorgen van daaruit met verve voor het nodige leven na de dood. Een merkwaardig museum is huize Salu dan toch, met een chic kerkhof als openluchtmuseum. (...)

Waar konden het 'Centrum voor Funeraire Archeologie' en de vereniging een geschikter onderkomen vinden dan in de voormalige ateliers van grafbeeldhouwers en ontwerpers van grafmonumenten bij de ingang van een kerkhof. Een ligging waar 'Epitavisten' bij leven van likkebaarden".

Linda Van Santvoort

*Kerkhof Laken 1992 met in de achtergrond het gerestaureerde Ghèmarmonument.
Foto Pol De Prins.*

Briefpapier van de firma
Ernest Salu te Laken.
Document Epitaaf.

Epitaaf - Documentatiecentrum

Terwijl er onverdroten wordt verdergewerkt aan de restauratie van de ateliers Salu is het toch niet misplaatst om al even vooruit te denken aan de verdere uitbouw van onze documentatiedienst. Wanneer de grootste werken achter de rug zullen zijn en er een gedeelte van het oude beeldhouwersatelier in gebruik wordt genomen is het immers de bedoeling om onze deuren te openen voor eenieder die belangstelling heeft voor de funeraire archeologie in de meest ruime zin die daaraan gegeven kan worden. De uitbouw van een documentatiedienst is dus van essentieel belang en moet in de nabije toekomst definitief vorm krijgen.

Zelf heeft Epitaaf in de voorbije jaren al heel wat bij elkaar verzameld. Recent nog werden ons enkele belangrijke fondsen ter beschikking gesteld. Particuliere schenkingen vormden ondermeer een reeks ont-

werpen voor grafmonumenten uit het archief van de Antwerpse architect Fr. Berger, bij de 80 documenten (kaarten, plans, iconografische documenten, foto's) uit de nalatenschap van de familie Ghémar, of een exemplaar van het in-f^o fotoalbum dat diezelfde Ghémar in 1865 realiseerde naar aanleiding van de begrafenis van Koning Leopold I. Een belangrijk depot vormde de vele tientallen plannen met grafontwerpen van architect Eugène Dhucque (1877-1955), waarvan het ontwerp voor het Dillens-monument, gepubliceerd in onze *Nieuwsbrief* nr. 13 van oktober 1991, een voorsmaak geeft.

De aard en de omvang van deze fondsen is zeer uiteenlopend; alles wat het funeraire aanbelangt ligt immers in onze interessesfeer. Hun goede conservering en inventarisatie zijn alleszins uitgangspunten in de verdere uitbouw van ons documentatiecentrum. Dat inventarisatiewerk is reeds ten dele opgestart, met name voor het fonds van de beeldhouwersgeneratie Ernest Salu. De zeer uiteenlopende aard van de documenten die dit fonds omvatten (plannen, foto's, briefwisseling, voorwerpen, gipsmodellen, albums...) maken het tot een uitstekende aanloop in het op punt stellen van een geschikt inventarisatiesysteem.

Oproep

Ook u kan als Epitaaf-lid een daadwerkelijke bijdrage leveren in de verdere uitbouw van onze documentatie : uw foto's, dia's, documenten en/of publikaties (hoe bescheiden ook) kunnen een onderdeel worden van wat eens een uniek documentatiecentrum zal worden in België

Aarzel niet contact op te nemen met onze coördinator Filip Tas
(☎ 03/239 16.32)

Linda Van Santvoort

Wij herdenken

Op 3 juli
**FERDINAND AUGUST
SNELLAERT,**

geneesheer en schrijver
(Kortrijk 21 juli 1809 -
Gent 3 juli 1872).

Deze strijdbare Vlaamse
intellectueel studeerde aanvankelijk
te Utrecht (1827-1829), nadien te
Gent, waar hij in 1837 promoveerde
tot doctor in de geneeskunde en er
zich als zodanig metterwoon vestigde.

Hij was een inspirerende figuur van
het groepje prominenten in het
jonge Koninkrijk dat zich actief in-
zette voor een algemeen Vlaams re-
veil en voor de herwaardering van
de Nederlandse taal in Vlaanderen.
Zo was hij medestichter van de vere-
niging "De Tael is gantsch het volk"
(1836) en samen met Philip M.
Blommaert opsteller van het grote
"Vlaems Petitionnement" (1840).
Snellaert schreef o.m. kritische bijdra-
gen over literatuur in "Kunst- en
Letterblad" (waarvan hij van 1840 tot
1843 hoofdredakteur was) en in de
"Bydragen van de Gazette van Gend".
Hij was de drijvende kracht achter het
eerste "Nederlands Congres" in 1849
en medestichter in 1851 van het
"Willemsfonds".

Snellaert besteedde zijn vrije tijd aan
de studie van de Nederlandse letteren
en in verband daarmee publiceerde
hij meerdere Middelnederlandse tek-
sten en schreef hij o.m. "Verhande-
ling over de Nederlandsche dicht-
kunst in België, sedert haar eerste op-
komst tot aan de dood van Albert en
Isabella" (1838), "Schets ener ge-
schiedenis der Nederlandsche letter-
kunde" (1850)...

Tevens verzorgde hij de uitgave van
Jan Frans Willems' onvoltooid geble-
ven werk "Oude Vlaemsche Liedere-
ren" (1848). Van zijn hand zijn bo-
vendien "Bijdragen tot de kennis van
den tongval en het taeleigen van
Kortrijk" (1844), "Histoire de la
littérature Flamande" (1849),
"Vlaemsche bibliographie" (1851)
enzomeer.

Sint-Amandsberg, Campo Santo.

Op 17 september
Jean Ray, alias John Flanders, R.M.
Temple, Percy L. Haynes, John
Sailor, Werner Price, Richard
Sherman-Wheel (al bij al een
honderdtal pseudoniemen),
Belgisch schrijver, werd als

**RAYMOND JEAN-MARIE
DE KREMER**

op 8 juli 1887 te Gent geboren en
overleed aldaar op 17 september
1964.

Aanvankelijk was hij stadsbeamte
(Gent 1910/19), nadien journalist
voor de franstalige periodieke pers én
bediende bij een wisselagent.
Hij schreef even vlot in beide landsta-
len, maar de exotische decors van zijn
verhalen, die hij zo overtuigend be-
schreef, zou hij nooit met eigen ogen
aanschouwd hebben. Van 1931 tot
1940 liet hij zo'n 180 afleveringen
verschijnen van Harry Dickson, "De
Amerikaanse Sherlock Holmes (van
Duitse origine)". De avonturen die hij
naar eigen zeggen had beleefd als
trafikant, bootlegger, vrijbuiters op de
wereldzeeën, zouden slechts in zijn
verbeelding bestaan hebben, maar dit
werd, tot groot ongenoegen van zijn
biografen, nooit bewezen. Zo zou hij
ooit circusdirecteur zijn geweest en
het feit dat hij, hij was toen 76, on-
vervaard een kooi met nog
ongetemde, jonge leeuwen binnen-
stapte zou dit kunnen bevestigen.
Demonie, fictie, fanatasma's, be-
vreemding lopen als zoveel rode dra-
den doorheen Jean Ray's omvangrijk
literaire oeuvre, waarbij hij gewillig de
vierde dimensie te hulp roept om er
zijn verbeelding op te laten gaan.
Ter illustratie een kleine greep uit de
titels: "Galgenaas", "De angst vaart
mee", "Steekspel met de duivel",
"Les contres du whisky", "Le grand
nocturne", "Les cercles de
l'épouvante", "La cité de l'indicible
peur"...
Jean Ray, "voorloper van het magisch
realisme", is vooral in Frankrijk een
graag gelezen auteur, en in eigen
land zal de oudere generatie zich
hem herinneren als de meeslepende
verteller John Flanders die zoveel
sfeer wist op te roepen in zijn verha-
len voor de "Vlaamse Filmkens", een
uitgave van miniboekjes voor de

jeugd, van de Abdij van Averbode...
"Met dit honorarium bekostigde ik
mijn whisky".
Gent, Westerbegraafplaats.

Op 23 september
FRITS VAN DEN BERGHE,
kunstschilder, tekenaar, graficus
(Gent 3 april 1883 -
aldaar 23 september 1939).

Behoorde tot de Tweede Latemse
School. Men beschouwt hem over
het algemeen als de intellectuele lei-
der van de groep, waarvan o.m.
Permeke en Gust de Smet deel uit-
maakten. Intelligentie en kulturele
ontwikkeling in dienst van een uitge-
sproken artistiek temperament zou-
den hem voorbestemmen om een
van de leiders van de moderne
Belgische Schilderkunst te worden.
Frits van den Berghe studeerde aan
de Gentse Akademie (1897-1903) en
vestigde zich in 1904 te St.-Martens-
Latem. Tijdens W.O. I verbleef hij in
Nederland waar het werk van de
expressionisten Jan Sluyters en Henry
Le Fauconnier een diepe, inspirerende
indruk op hem maakte. Later, bij zijn
tweede verblijf in dit land, kreeg hij er
voeling met het oprukkende
Constructivisme. Velerlei strekkingen
dus die niet zonder invloed bleven op
de jonge kunstenaar.
Tenslotte vestigde hij zich in de Leie-
streek (1922-1930), tijdens welke pe-
riode hij uit een aanvankelijk extreem
expressionisme een in feite hybride
vorm van het surrealisme ontwikkelde.
Anno 1930 trok Frits van den Berghe
weer naar Gent, waar hij onder de
druk van de heersende economische
malaise grafisch werk diende aan te
nemen voor o.m. de krant Vooruit.
Tenslotte evolueerde zijn schilder-
kunst tot een zeer persoonlijke stijl,
grotesk, irreëel, hallucinerend soms
en zou zich gaandeweg meer en
meer van de herkenbare realiteit ver-
wijderen, waardoor ze én afstandelij-
ker én aangrijpender werd.
Kort voor zijn overlijden werd hij tot
directeur van de Gentse Akademie
benoemd.

Filip Tas.

Aanwinsten uit de Epitaafbibliotheek

DRIESEN Willem, *Het oud kerkhof van Zepperen : inventaris van de graftekens, 1983, Remacluskring, Zepperen, 1990, 105 pp., ill.*

Bij de ingebruikneming van de nieuwe begraafplaats aan de Zwartweidestraat, in 1970, bleef het oude kerkhof rond de Sint-Genovevakerk van Zepperen (Sint-Truiden) uitzonderlijk bewaard. De daaropvolgende heraanleg - door de gemeente - van de riolering en de kerkhofpaden vormde voor de lokale Sint-Remacluskring in 1978 de aanleiding tot een sensibiliseringsactie rond de geschiedenis van dit oude kerkhof. De inventarisatie en informatisering van de ruim 560 nog aanwezige graven werd vorm gegeven in een merkwaardig, niet enkel genealogisch leerzaam document.

De inleidende, bondige historische schets weet zo niet alleen het ontstaan van het kerkhof - met de nodige humor - minstens te situeren halverwege de 15de eeuw. Lange tijd ook was het kerkhof een weide met fruitbomen. *"Het fruit en het gras werden ten voordele van de armentafel verkocht. Zo gingen in 1728 'die appelen van den kerckhoff aen den heer cappelaen' voor vijf gulden. In 1748 ontstond er een conflict tussen pastoor Belleflamme en koster-priester Houbrechts, die de pastoor bij de ceremonie moest assisteren en school houden. Hij kreeg hiervoor ondermeer het gras van het kerkhof als betaling, maar werd ervan beticht meteen zijn koeien maar te laten grazen op het kerkhof"...* In 1983 werd de kerkhofmuur met inkompoort beschermd als monument. Twee jaar later zouden de in 1936 aangebrachte betonnen omheiningspaaltjes vervangen worden door de oorspronkelijke gietijzeren hekken (gerestaureerd door het Technicum van Sint-Truiden).

Een 14-tal oudere grafsteen- en architectuurfragmenten, veelal

herkomstig uit de kerk, maken het voorwerp uit van een afzonderlijk hoofdstukje.

Hoofdbrok vormt uiteraard de pagina's lange, perkgewijze lijst van graftekens, overwegend te situeren tussen 1920-1969. Naast enkele sporadisch vermelde grafschriften, wordt hierbij tevens via lettersymbolen een onderscheid gemaakt tussen ijzeren of arduinen of houten kruisen, arduinen platen, "staande stenen" e.a. of wordt aandacht besteed aan engelen, Christus-hoofden of florale motieven.

GESQUIERE Willy, *Blijvende getuigen van vakmanschap in de bewerking van arduin, Eindejaarsverhandeling, Diksmuide, 1985, 22 pp, 27 bijl.*

Zélf zoon van een arduinbewerker roept de auteur in dit geenszins pretentieuze werkje een realistisch en met kennis van zaken gestaafd beeld op van het ambacht en de ambachtsman, waar grafzerken aanmaken deel uitmaakte van de dagelijkse routine. Deze eenvoudige maar degelijke realisaties sieren ondermeer het kerkhof rond de kerk van Houthulst. Bij wijze van eerste kennismaking met de bewerking van hardsteen is deze beknopte studie het doorbladeren ongetwijfeld waard.

Marcel Celis

Museum für Sepulkralkultur - Kassel

De belangstelling voor de funeraire cultuur neemt ook in de ons omringende landen snel toe. Op 24 januari '92 opende in het Duitse Kassel een museum dat zich exclusief aan deze thematiek wijdt. Het museum werd ondergebracht in twee reeds bestaande villa's, gebouwd in de periode 1870-1904, die geïntegreerd werden in een nieuwbouwproject. Het hele museumcomplex omvat 2.200 m² nuttige oppervlakte, waarvan ruim de helft als tentoonstellingsruimte is opgevat.

De collectie is rond enkele grote thema's samengebracht :

■ **Dood en begrafenisritueel** (Tod und Bestattung)

Geeft een overzicht van de begrafenisrituelen zoals die in het christelijke westen evolueerden. De houding ten aanzien van de dood wordt er in een zeer ruime context geplaatst.

■ **Begraafplaats en grafteken** (Friedhof und Grabmal)

De ontwikkeling van de Duitse begraafplaatsen van de middeleeuwen tot heden wordt er zeer aanschouwelijk voorgesteld (o.a. door gipsmodellen van grafzerken).

■ **Het gedenkteken** (Denkmal)

Het gedenkteken wordt er benaderd als een in hoofdzaak 19de-eeuws fenomeen. De aandacht gaat naar alle mogelijke gedenktekens : van gebouw, monument tot medaille, dodenmaskers en zelfs de "Haarbilder", herdenkingsmedaillons uit het haar van de overledene gevlochten.

■ **De dood in de hedendaagse kunst** (Sterben und Tod der Zeitgenössischen Kunst)

Een reeks kunstwerken van Werner Knaupp "Feuer und Eisen" en "Verbrennungen" die in de periode 1982-86 tot stand kwamen behoren tot de vaste collectie van het museum. Ter aanvulling worden er ook wisselende tentoonstellingen georganiseerd.

Noteer ook dat het museum over een archief en een bibliotheek beschikt.

Heb je Documenta IX op je programma staan dan is dat een unieke gelegenheid om ook kennis te maken met dit nieuwe museum.

Praktische informatie

Museum für Sepulkralkultur
Weinbergstrasse 25-27
D-W3500 KASSEL

Openingsuren : Alle dagen 10.00u - 17.00u. Maandag sluitingsdag.
Beheer : Arbeitsgemeinschaft Friedhof und Denkmal E.V. Stiftung Zentralinstitut und Museum für Sepulkralkultur.

Linda Van Santfoort (met dank aan Cecilia Vandervelde voor de documentatie)

Agenda

Zaterdag 4 juli 1992, 10.30 uur :

Rondleiding op het kerkhof van LAKEN.

Afspraak aan de ingang, O.-L.-Vrouwvoorplein

Zaterdag 1 augustus 1992, 10.30 uur :

Rondleiding op het kerkhof van LAKEN.

Afspraak aan de ingang, O.-L.-Vrouwvoorplein.

Zaterdag 5 september 1992, 10.30 uur :

Rondleiding op het kerkhof van LAKEN.

Afspraak aan de ingang, O.-L.-Vrouwvoorplein.

Zondag 13 september 1992, 10.00 - 18.00 uur :

Open-Monumentendag

De Open-Monumentendag - Brussel heeft als thema het "neoclassicisme" uitgekozen. Ook onze activiteiten zullen zich op deze thematiek toespitsen. Epitaaf is daarom niet alleen van de partij op het Lakense kerkhof, ook de graf-galerijen in Sint-Jans-Molenbeek en Watermaal-Bosvoorde staan op ons programma (zie p. 3).

Zaterdag 26 september 1992, 10.30 uur :

Maçonieke graven en graven van maçons op het Schoonselhof onder deskundige leiding van Eugène Warmenbol.

*Afspraak aan de hoofdingang van het kerkhof Schoonselhof,
Hoboken-Antwerpen.*

Wij verzoeken U op voorhand in te schrijven door overschrijving op rekeningnummer 068-2039260-56 van Epitaaf, 1020 Brussel, met vermelding van datum, activiteit en aantal personen.

Prijs : Leden 75 BEF / Niet-leden 150 BEF.

EPITAAF vzw

Onze-Lieve-Vrouwvoorplein 16
1020 Brussel

Jaarabonnement :

450 BEF door overschrijving op rekening 068-2039260-56 van Epitaaf met vermelding van naam, adres en jaartal.

Giften :

Giften voor het inrichten van een Museum voor Grafkunst en voor het restaureren van grafmonumenten zijn steeds welkom op rekening 000-0000004-04 van de Koning Boudewijnstichting, met vermelding 'Programma Bouwkundig Erfgoed' én specificering 'Restauratie Salu' of 'Restauratie Grafmonumenten'. Indien U zou wensen dat uw gift voor de restauratie van een specifiek monument wordt aangewend, is voorafgaandelijk overleg noodzakelijk. Een attest voor fiscale aftrekbaarheid wordt binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de gift aan de schenker opgezonden.

Redactie :

Bert Bracke, Karel Roelants, Filip Tas, Linda Van Santvoort, Martine Wynants.
Met medewerking van Marcel Celis.
Deze nieuwsbrief werd gezet en gedrukt door Carto, 1210 Brussel.
V.U. Linda Van Santvoort,
O.-L.-Vrouwvoorplein 16, 1020 Brussel.